

” Seks i en Ballad ”

En tur i skærgården på østsiden af Sverige i 1997, hvor det bare var sommer og gunstig vind, havde holdt liv i tanken om at gentage succesen. Dengang stødte vi til mine forældre ved Oskarshamn og sejlede med dem nord på igennem skærgården og ind i Göta Kanalen, sammen med vores børn på 6 og 4 år.

Tankerne havde kredset om skærgården i Blekinge. Mine forældre (Ivan og Bente) havde stadig deres Ballad Bifrost og var nu gået på efterløn. De ville ud og sejle langt i sommerferien, hvilket også greb forstyrrende ind i ”børnebørnspasningen”.

Vi (Per og Reila) har selv en båd, en Safir (skærgårdskrydser) og har sejlet i mange år. Her der er det ikke komforten der er i højsæde, det er sejlerglæden og kapsejlad. Da vores børn, Cecilie 16, Rasmus 14 og Julie 8 år, og selv om Cecilie var på ferie med sine kammerater, ville vi stadig ikke kunne være i Safiren, og de ville helt sikkert nægte at deltage under de primitive vilkår! Efter lidt overvejelser dukkede ideen op om en gentagelse af vores tidligere projekt og mine forældre var med på ideen.. Denne gang skulle Rasmus og Julie så blive ombord, når Per og jeg efter ferien skulle hjem og på arbejde.

Julie var med på ideen, men Rasmus så ikke vildt begejstret ud over at skulle undvære sin computer i flere uger!

Den 22 juli pakkede vi bilen, og kørte til Blekinge hvor vi skulle finde Bifrost i Hällevik. Vi havde nøje fulgt vejruddsigten, og den var ikke ret god. Der skulle komme op til kuling fra V-SV.

Bilen var læsset til bristepunktet, sejlerøj og veste fylder ret godt, samtidig skulle vi også have det med som mine forældre havde glemt, fast og flydende proviant og to unger! Rasmus havde i panik været ovre ved en kammerat for at låne en gameboy! Men hans sejlerøj og gummistøvler havde han glemt!

Hällevik lå godt for den vejruddsiget der var i anmarch. Det var en lille hyggelig by, med mange feriegæster og en hyggelig lille havn. Den var omkranset af store moler, og ved bådpladserne var der ”arme” ud imellem bådene hvor man kunne fortøje til. Vi fandt nemt Bifrost, og et sted at stille bilen.

Hällevik

Vejret var gråvejrt og kunne ikke holde tørt ret lang tid af gangen, men vi skulle jo have alt grejet ned ombord. Mine forældre havde forinden stået på hovedet i båden for at få ryddet kraftigt op. De havde derfor samlet en del, bl.a. ekstrasejl og foldecykler, der skulle op i vores bil, for at vi kunne være der! Det krævede en del logistik og nogle drøftelser om, hvor vi hver især skulle have hvad! Der er 5 autoriserede sovepladser i en Ballad, vi var 6. Mine forældre skulle have forkahytten, der kunne de bruge forlugen som udgang. Julie der var mindst skulle ligge på gulvet, på ryghynderne, Rasmus smuttede ind i stikkøjen, der var han tættest på bådens strømforsyning, og han havde et lille gardin han kunne trække for, og være i fred. Per og jeg havde så de to pladser ved siden af bordet. De sidste tasker og lignende blev i cockpittet. Min mor havde syet et godt lyst cockpittet, som vi havde meget glæde af.

Vi måtte vente fra søndag middag og indtil tirsdag morgen før vi kunne slippe Hällevik med en rimelig vejrudsigt. Ventetiden blev brugt til at studere diverse blade og guider over skærgården, og få lagt en rute på det elektroniske søkort. Julie hyggede sig og Rasmus blev i sin hule. Han blev dog slæbt op til skibshandelen, og fik et par gummistøvler. Han havde ellers besluttet sig for, at han bare blev under dæk når vi sejlede, og kun gik i land når det var tørvejr!! Den gik ikke. Vi fik lyttet til de svenske vejrmeddelelser, hvilket krævede at der var total ro, og en længere snak om hvad han egentlig sagde. Der er forskellige vejrmeddelelsestidspunkter, alt efter hvor i Sverige du befinder dig! Tiden blev også brugt til at se på byen og til at få provianteret, således at vi ikke var afhængig af at skulle i havn når vi tog hul på skærgården.

Tirsdag morgen sejlede Bifrost endelig ud. Vinden var faldet til ca. 8 m/s, og var nu i NV. Vi skulle ud i Hanöbukten og mod Karlshamn, hvor vi kunne komme i læ af skærgården. Vi skulle også lige finde os til rette i båden. I forhold til Safiren var en Ballad meget bredere, og rorpinden var meget længere og krævede, at der er meget plads om rorsmanden. Det er lidt sværere at komme forbi. Min far havde lavet en primitiv bænk helt agter, der hvilede på søgelænderet. Den tog vi væk når vi var i havn, men den fungerede fint under sejladserne. Der kunne man sidde i "klemme" imellem agterstaget og rundingen ved søgelænderet, og samtidig have et godt udsyn. Min mor havde sørget

for læsejl med lommer! De blev brugt til kiks, slik og drikke. Sprayhooden sørgede for 2 gode læpladser ved nedgangen til kahytten.

Rasmus under sprayhooden, bemærk den gode plads der er rundt om ham!

Øverst til højre: Her kan man se hvor tæt vi opholdte os sammen, fotografen mangler i holdopstillingen!

Her er vi på kryds. Rasmus sover og Julie har sat sig i klemme i det gode hjørne

. Som Safirsejler var vi ikke vandt til alt det "indhegning" og læsejl. Det gav senere anledning til en ret morsom situation. Rasmus, der ikke ville op i cockpittet, skulle se noget vi sejlede forbi, Per blev lidt irriteret og løsnede lige sprayhooden. Mine forældre havde den vane, at lægge mange ting i klemme, deroppe under sprayhooden, og min far stod normalt og støttede sig mod sprayhooden når han stod ved roret! Da sprayhooden så pludselig blev lagt ned, skete der flere ting på én gang. De sammenstuede sager tog flugten sammen med min far, som gled i en blød bue mod styrbord!!

Vi fik indfanget sagerne, og min bandende far på ret køl igen, inden latteren kunne få frit løb.

Vi måtte krydse hele vejen til Karlshamn, inden vi kunne slække lidt af, og komme i læ af skærgården. Computeren var godt med, og vi fandt hurtigt ruten. Det varede ikke længe før det blev mest motorsejlad, kun støttet af storsejlet, da ruten "bugtede" sig noget imellem skærene

. Der blev også noget at kikke på, og vejret holdt sig rimeligt tørt. Der kom lidt mere liv ombord, når man nu ikke skulle hage sig så voldsomt fast, og sejlerløjet blev åbnet lidt. Vi satsede på at lægge os ved skæret Käringbergsu for at spise frokost, og fandt stedet. Vi fik fortøjningerne gjort klar, og listede os nærmere mod en ret stejl klippe. Vandet var meget uklart, så klipperne under vandet kom ret pludseligt. Det næste kunststykke var at springe i land på runde, våde og glatte klipper, uden at skvatte i vandet. Der er faktisk langt ned fra en Ballad, og lige så høj at komme op i igen. Min far klarede det, han gled godt nok, men røg ikke i vandet.

Nu skulle vi i land og se hvor vi var havnet. Det småregnede, så det var i komplet sejlerudstyr. Det var ret stejlt, så Julie fik en snor bundet til vesten. Vi klatrede op og nød udsigten trods småregn. Nedstigningen var værre, vi gled og rutschede ned ad klipperne, og Julie blev nærmest firet ned. Vi var ikke helt rene da vi igen skulle ombord på Bifrost

*Vi lægger til, og far flytter Bifrost, til et mere landgangsvenligt sted
Højre: Udsigten fra klippen*

Nederst til højre: Her er vi på vej ned til båden, rutschene og med Julie i snor

Efter et kort ophold sejlede vi videre af "ruten", hvor vi havde planlagt at lægge til ved Tjärö. Der kunne vi ligge i læ, og der skulle være ret smukt.

Det var som at komme ind og sejle på en skovsø. Det elektroniske søkort kom på en hård prøve, da usikkerheden i meget snævre farvand betyder en hel del. Den havde ikke helt tjek på, hvor vi befandt os, for lige

pludselig var der en klippe lige under overfladen et par meter ved siden af os. Vi fandt et godt sted at gå ind til klipperne og lagde forsigtigt til.. Der lå vi alene ved en meget indbydende ø, i småregn. Guiden fortalte om dyrelivet på øen, og igen havde vi lidt problemer med oversættelsen, der var et dyr vi ikke kunne regne ud hvad var. Cockpitteltet blev rejst, så vi kunne få alt vores våde tøj hængt op, der var efterhånden en tæt atmosfære i kahytten.

Der blev indgået en samarbejdsaftale med Rasmus, således at hvis han ikke gik med i land, hang opvasken på ham! Vi fik ham med i land, og da det hele stadig var vådt, var det i vores sejlertøj vi indtog øen.

Øen var utrolig smuk, det var en blanding af små enge og trolde, træerne og klipperne havde tykke lag af mos og lav. Der manglede kun trolde og elverfolk mellem træer og klipper. Der var nogle enkelte bebyggelser ved en lille havn på den anden side af øen, og her var toiletter! Vi gik en rundtur på øen. Lige inden vi nåede tilbage til hvor Bifrost lå, stod de dyr vi ikke kunne oversætte i guiden Det lignede skotske højlandskvæg med nogle gevaldige lange horn! Vi var ikke helt stolte ved at de gik frit omkring, og vi lyste gevaldigt op i vores sejlertøj. Vi slap forbi dem, kun fulgt af deres nysgerrige blikke, og fandt tilbage til Bifrost. Der lå nu pludselig tre svenske motorbåde klinet op af Bifrost! Der var ellers masser af pladser for dem! De sidste beboere vi fik tæt kontakt med var myggene!

Øverst til venstre: smukt parti af øen

Øverst til højre: Aftenstemning med Rasmus forrest, og Bifrost liggende i baggrunden

Nederst til højre: Forfatteren spejder efter klipper i det mørke vand

Vi fik klasket myggene, og fik gang i at "klunse", et spil hvor alle vores tændstikker kom i brug, til morskab for store og for små. Da alle lå i deres køjer og der var faldet ro i båden, lød der nogle sære bump trampe uelegant rundt på dækket, men da hans snorken trængte igennem fra forkahytten, kom vi på benene. Båden stod og hoppede på en klippe, så vi fik firet den længere fra land, hvor der var dybere! Imens indtog myggene deres pladser!

Morgenen var stille, kun brudt af nogle canadiske grågæs, der udstødte nogle højst mærkværdige lyde. Det var gråt i vejret, og tøjene der hang i cockpitteltet var ikke blevet tørt. Far ville starte oliefyret, og bøvlede med at få det i gang. Han fik det dog startet, men inden da, havde han nærmest forgiven os alle sammen med osen derfra!

Da vi sejlede ud den morgen, kom solen endelig frem. Der blev taget en genvej og vi fandt tilbage til "Ruten" mod Karlskrona.

Der var stadig skærgård noget af vejen, og vi så endda en havørn på vingerne ved et af de yderste næs. Igen blev det mest motorsejlads, og der var god vind. Karlskrona skulle være det østligste vi ville nå på turen. Her var det krigshavnen der trak gevaldigt. Her blev vi nærmest lukket ind i skærgården omkring Karlskrona, ved en svingbro. Der var masser af nutidige og ældre militæranlæg spredt rundt om os på større øer og mindre skær. Da det er min fars store interesse, gik snakken om ubåde, ubådsspærringer, svenskernes hemmeligheder o.s.v., så vi alle efterhånden så dem ligge på lur. De gamle ensomt beliggende krudttårne lå som sigtepunkter indtil Karlskrona. Disse sekskantede kæmper stod der midt i havet og virkede meget lukkede og utilnærmelige, men velbevarede. Gule små færger krydsede os flere gange, og forbandt øerne med fastlandet. Da Karlskrona kom tættere på blev den store krigshavn blev studeret i kikkerten, selv Rasmus var oppe og kigge.

Øverst venstre:

Mine forældre slapper af mens Per har roret

Øverst højre: Et af krudttårnene

Nederst højre: Rasmus har vovet sig op i læ med sin gameboy

Så ændrede vejret sig pludseligt, og regnen styrtede ned. Vi fandt den store marina der lå meget tæt ved hjertet af byen. Det var en voldsom kontrast i forhold til skærgården. Her var motorvejen lige derovre, stationen og byens liv lige ved siden af.

Vi lå ved lange flydebroer, hvor Bifrost syntes lidt lille i forhold til de andre både, men til gengæld var vi nok flest ombord. Bomteltet kom op igen, og sejlerøjet blev hængt til tørre. Rasmus var lykkelig, her kunne han få en ledning i land, og få strøm på sin gameboy. Hvis vi åbnede kistebænken ude i cockpittet, kunne vi se lige ned i hans hule, hvor han sad i det blå skær fra den lille spillemaskine!

Rasmus i sin hule. Når vi åbnede kistebænken sad han lige under i det blå skær fra den lille spillemaskine

Vi skulle op og se på byen. Da det var sidst på dagen kunne vi ikke nå det hele, så vi delte os i et museumshold, og et hold der skulle købe ind og se på byen. Byen osede af historie, hver af de gamle bygninger havde en tilknytning til den krigshavn som startede det hele. Der skulle bruges god tid, og det var for sent på dagen til at vi kunne nå det. Marinemuseet var imponerende og stort, der var dog lige et par essentielle ting, man som dansker falder over. De slag hvor danskerne havde banket svenskerne, var totalt undladt. Og så var der et spil, hvor der stod en kanon man kunne affyre mod et 1600 – tals krigsskib der kom sejlede. Det krigsskib havde et dansk flag på! Det blev der snakket meget om den aften.

Næste dag sejlede vi fra Karlskrona, og igen havde vi god vind fra SV. Vi var klar til at overnatte i skærgården igen. Vi ville sejle mest mulig indenskærs, og havde derfor planlagt en lille omvej hvor vi skulle igennem et snævert løb ved Saltärna. Der ville vi være i læ for vinden, og samtidig have noget at se på. Vi fandt stedet, og det var meget idyllisk med små huse, små bådebroer, skov og klipper. Passagen var meget smal, og mindede mig om indsejlingen ved Dyvig på Als, bortset fra at her var der klipper ved siderne! Vi listede af sted, og da vi var i passagen, mistede computeren orienteringen! BANG! Og vi havde fundet den lille prik der var på kortet!! Der blev slået bak, og en svensker der passerede os i det samme, spurgte om alt var ok! Det var det, men vi var nok lidt rystede!

Vi fik søkortet op i cockpittet det var vist det sikreste, og fandt igennem uden uheld. På den anden side var løbet også snævert, og det var ikke markeret. Til sidst skulle vi passere to stenrev, der rakte ud imod hinanden, og som var delvist under vand. Vi var meget lettede, da vi endelig slap ud. En svensk motorbåd lå for anker lige udenfor revet, og vinkede til os, vi vinkede igen, men så råbte og vinkede de endnu mere, de havde havari. Vi vendte Bifrost og det viste sig, at de havde motorproblemer og kunne ikke sejle. De ville gerne slæbes ind – helt derind hvor vi kom fra!! Der var ikke så meget andet at gøre, så vi fik en line over til dem, og startede den spændende færd tilbage. Svenskeren dirigerede, og vi forsøgte efter bedste evne, og min mors oversættelser, at finde ind igen. Det lykkedes endnu en gang, og de blev sat af ved en lille bro, lykkelige over at være tilbage. Vi skulle så for tredje gang igennem, og klarede også dette. Julie der havde siddet på fordækket under hele denne seance døbte stenen/klippen vi havde ramt til "kantstødestenen".

Det blev pludselig en befrielse at komme ud til lidt mere åbent hav.

Vi ville finde den ø der hed Tärnø, der lå godt for vinden, da den var tiltagende. Vi fandt derind imellem smukke små steder, hvor hvert lille skær havde lidt bebyggelse. Vi fandt en lille bro hvor vi kunne ligge for natten, med selskab af 4 andre både. På den anden side af bådebroen lå et lille sømærke – isoleret fareafmærkning – 3 meter ude! Der var ikke andet end "spejderlokummer" og en vandhane i land. Senere da vi gik en aftentur, opdagede vi at der var smukke gamle træhuse, og de sendte deres bløde lys fra stuerne ud i sommernatten, og røbede deres smukke blomsterbede. Vi gik ad grusveje og nød stilheden. Det virkede helt drømmeagtigt, men myggene fik os efterhånden tilbage til Bifrost.

Julie i aftensolen ved Tärnø

Den isolerede fareafmærkning

Da alle var til køjs, og der herskede ro i skabet, ringede min fars mobiltelefon, og den ringer **HØJT!**

Den hang lige over Rasmus' hoved, så han fór op. Hele båden vågnede. Det var hjemmeværnsskutteren fra Assens, de kaldte sammen til en "SAR", og de ville lige høre om mine forældre kunne tage med! Mobilen blev rakt ud i forkahytten til nærmere forklaring!

Næste morgen var igen grå, og vejrmedlingen lød på 9-14 m/s fra SV, stigende. Vi tog en hurtig rådslagning om hvad vi skulle. Ugen var ved at være gået, så Per og jeg skulle hjem. Vi ville gerne se Hanö, men vi risikerede at blæse inde derovre. Vi blev enige om at sejle helt til Hällevik, og håbe på at vi nåede langt inden vinden tiltog. Vi kunne så tage færgen til Hanö om lørdagen inden vi skulle hjem.

Vi slap skærgårdens rolige vande, og mødte Hanöbukten's store bølger. Vi tog nogle lange kryds, så langt under land vi kunne, for at få bølgelæ. Svenskerne har ikke bundgarnspæle, men de har noget andet i stedet. De har bøjer der ligger forbundet til hinanden, fra land og ud til bøje der ligger et godt stykke ud. Vi havde læst om dem, men var meget usikre på om det her var en vi kunne sejle igennem! Vi turde ikke tage chancen, så vi tog den hele vejen udenom.

Trætte ankom vi til Hällevik, og her var vi så heldige, at den plads vi havde sidst var ledig igen. Denne gang flottede vi os, og købte lækker røget fisk i flere varianter, og fejrede vores tur, trods regn, blæst, grundstødning o.s.v..

Næste morgen lykkedes det at mase 6 mennesker ind i vores peugot, og køre til Norgersund. Her tog vi færgen til Hanö. Havnen i Norgersund var ligesom i flere lag. Der var flere moler, hvoraf den yderste var meget stor og massiv. Jeg kan forestille mig at vejret kan være ret voldsomt siden at det er nødvendigt.

Hanö var en meget speciel ø, ved første øjekast lignede en gammel vulkan, som den lå der i horisonten. Der er en del beboelse omkring havnen og resten af øen har en særpræget natur, med lave tætte troldeokove, med mos alle vegne, og så sten og klippe "sletter". Der lå nogle karakteristiske stenbræmmer højt på øen, der skulle være dannet af istiden, og på østsiden lå kæmpe klippeblokke, som dannede nogle små huler, og havde givet anledning til sagn om drager og hekse, og der skulle ligge forstenende rester af dem! Vi var ude på nordsiden og helt ude på den hale af rullesten der ligger der. Der brugte vi lang tid, og kunne ikke beslutte os for hvilken en der var den

flotteste. Læsset med sten i lommerne travede vi tilbage til den lille havn og færgen. Vi så flere steder kilder der boblede op ad jorden, også nede ved strandkanten. Det havde på mirakuløs vis holdt tørvejr. Det blæste godt, men færgen tog nu ikke notits af dette.

Her kikker man fra det lange nordlige rev, tilbage mod Hanö. Vi samler rullesten

Et blik mod nord oppe fra fyret på Hanö, med Per i forgrunden

Så var vores uge slidt op, vi fik pakket bilen, og mine forældres sager kom ombord igen. Vi sagde farvel og fik aftalt at holde kontakt med nogle danske vejrmeldinger.

De ville sejle videre mod Simrishamn og Ystad, og derefter hjemad.

Det tog lidt tid at komme hjem for mine forældre og ungerne.

Vejret var ikke gunstigt, og der blev et større opsamlingsheat i Ystad af danskere der ville hjem, men ventede på at vinden ville falde, og ikke mindst at den ville gå i et andet hjørne.

Det var en god tur, og selv om vi var mange ombord, lykkedes det at få det hele til at fungere. Vi havde trods vejret og de n tid vi havde til rådighed, nået at sejle ca. 100 mil.

Bifrost klarede sig godt når vi kom ud i det åbne hav i god vind.

Vi kan alle sejle, og har sejlet sammen

før og det betyder noget, når der pludselig sker uforudsete ting.

Ungerne ville nok have valgt noget andet, men bagefter har de alligevel fået noget ud af turen – siger forældrene.

Rasmus tog et billede af hele holdet.

Reila Frost

